

במדינה

כאשר יש לך הרגשה מוזרה שאוון נעלמה מצולחתת לשיחותיך, כאשר נתנתת-הזלת יורקים עליך בשל ה' שלט עיתונות, כאשר פצצה קטנה מתפוצצת ליד דלת ביתך."

אחרי 20 שנה בעיתונות, ולמרות שהדברים הלא-נעימים הנ"ל קרו לה, היא מעולם לא חשבה לעזוב את ה' מיקצוע. "האינעימות זה חלק מה' עניין", היא אומרת, "זה נטל, אבל גם אישור שאתה עושה משהו, שאתה קיים, ששמיילב אליך."

אנוש עלתה בגיל 15 מהונגריה. היו לה אז, שני שמות הונגריים בלתי-אפשריים, שאותם עיברתה אחרי הצבא. היא נשואה ליוחנן קלר, המפיק המוסקלי של הטלוויזיה הלימודית, ואם לבן 14 ובת תשע.

את כתביה של סיפרה הראתה רק לבעלה ולבנה, כדי שאיוה עיתונאי אחר לא יגנוב לה את הרעיון. היא ובעלה הוציאו את הספר בהוצאה פרטית, תענוג שעלה להם בערך 2000

הגר אנוש, עיתונאית, כספר בשם זה, שאותו הוציאה באחרונה. עיתונות זה הרבה דברנו, לטוב או לרע. זה יכול להיות חלטה, אמנות, שליחות, עי-סוק ארסי, ועוד כמה דברים. היא מגדירה את ספרה כ"מדריך חיוני ל-עיתונאי שבדרך, ערכת-הישרות כי קרבות העקובים מדיו, בדרך למקום טוב באמצע העמוד הראשון. כתוב כעברית קלה, כדי שגם מיקצוענים יבינו."

אימוץ האפרוריות. הספר של אנוש, עורכת-חדשות בדיעות אחרונות, כתוב בהומור, מעורר חיובים פה ושם. בניגוד לרעיה הרווחת, היא מכריזה, "איך עיתונאי חייב להיות בור ככל התחומים."

על עצמה היא מספרת: "אינני עיתונאית חשובה. מעולם לא הגעתי להרכב הלאומי הראשון, ועכשיו אולי כבר מאוחר. עיתונות במיטבה היא לרוב מלאכתם של אנשים צעירים. אני, לעומת זאת, בת 43, זה נראית

עסקים השכפ"ץ וביגדיהים

קודם לחיילים, אחר-כך לחתיכות

הלהיט הגדול ביותר שתיכנן רנן בן-דוד (32) עד היום הוא השכפ"ץ של צה"ל.

מייד אחרי סיום למודיו במיכללת שנקר, תיכנן בן-דוד עבור חברת חגור את רגמ-האב של השכפ"ץ. הרגם יוצר בתחילה עבור היחידה ללוחמה בטור של צה"ל, והצלחתו הגדולה הביאה לייצור המוני של השכפ"ץ והפצתו בין כל חיילי צה"ל.

אבל מאז החליט בן-דוד כי דימויו וכישורו מתאימים יותר לתיכנון ביגדיים ופריטי-אופנה אחרים לנשים, ולא לחיילים. ואומנם, בשנים האחרונות עיצב בן-דוד לחברות ליו, ויקטורי, מיפ ופפוקו קולקציות של מות של בגדיים בצבעים מרהיבים.

שכפ"ץ וביגדיים בעיצוב בן-דוד
דמיון. כשרון וצבעים מרהיבים

דולר, ואת ההפצה בחנויות ברחבי הארץ עושה אנוש בעצמה. מפני שמפיץ מכובד אחר אמר לה: "אם את רוצה לפרסם את המחשבות הוורודות שלך, אני רוצה לפחות 45 אחוז ממחיר הספר."

לכן מציעה אנוש לכל מי שרוצה להוציא ספר, שיוציא בכוחות-עצמו, אם הוא קצת מתמצא בשטח, אחרת כולם ירוויחו מסיפרו, פרט לרעצמו. תוך כדי עבודת ההוצאה, הכעס למראה ההדפסה העקומה, הריב עם הכריכה והקילומטראז'ים שעשתה בסוסיתא, עלה 68 שלה כדי להפיץ את הספר. עלה ברעתה להוציא עוד ספר, שלו היא תקרא אפשר להוציא ספר, אבל קשה.

דעות

הגדרה ליברלית

עיקרון לחוד הצבעה לחוד

ההסבר של יחזקאל פלומין, סגן שר לשעבר וממתנגדי ליכוד-הליכוד, כשנשאל כיצד קרה שחבריו בכנסת סטו מעקרונותיהם והצביעו בעד חוק איסור החזיר: "אנחנו לא עוסקים בחזיר, אלא בחזירות!"

צעירה מכך אפילו בדקה. מעולם לא השתתפתי במישרי-טלוויזיה, ולכן אין סיכוי שתזוה אותי ברחוב. אני קטנה, מרושלת ובעלת הופעה אפורה לא פחות מגוון קווצות-השיער ליד השביל בצד שמאל.

"כמו שאמרו פעם בבסיסי-הרכה — לא נראית אחת מהסגל. יש לי פרוצין של פלוגת-מיפקדה. נולדתי עם ההופעה הזאת, כמו גם עם העצלות, שמנעה ממני לעשות משהו — משהו הרבה — כדי לכוונת לעצמי חוות, התואמת יותר את הדימוי הטלוויזיוני של העיתונאית-ללא-חת. במקום הת-עמלות, מיספרה, אופנת-יעילית ויישור שיניים, החלטתי לשלב מוקדם של חיי לאמץ אל ליבי את האפרוריות.

אפשר אבל קשה. אחר-כך מס' פרת אנוש על התלובה, שאינה חדלה לעולם, של הכישרונות הצעירים המידיקים על שערי-העיתונות. ליבה שנבר מרחמים, כי את צעדו הראשון במיקצועו הבחר אין המועמד עושה כלל. זה משהו שעושים לו: קודם כל דוחים אותו.

"האם זה בכלל שווה את המאמץ?" היא שואלת. "על השאלה הזאת תצ'טרך להשיב בינך לבין עצמך, כאשר מעירים אותך באישון ליל-אהבים סו', ער, כי מישוה הצית צריף של זונה,

הוא גם הכין עיצוב שונה לחברת רון-לי.

קטלוג ללא שם. הצלחתו של בן-דוד בעיצוב ביגדיים הביאה לו הז'מנות לחול. הוא נסע לצרפת ומילא גם שם הזמנה לקולקציה של ביגדיים. כאשר חזר ארצה, לפני זמן קצר, גילה כי החווה, שחתם עם חברת רון-לי, לא קויים על ידה.

במיכתב ששלח המתכנן לחברת רון-לי על-ידי פרקליטו, נמרוד אש-כול, הוא תובע את הכסף שהוכנס לו בחוזה וטרם שולם. אך עיקר עומו של המתכנן הוא על הפרת ההבטחה כי שמו כמתכנן יופיע ליד כל פריטום של ביגדיהים היפים שתיכנן. בן-דוד גילה כי החברה הפיקה קטלוג המכיל עשרות מדגמים, אך שמו אינו מופיע בו אף פעם אחת. גם מן הפריטומים כי עיתונות נשמט שמו של המתכנן כליל. במיכתב נדרשת חברת רון-לי למלא את התחייבותה ולפרסם את שמו של בן-דוד ליד יצירותיו.

עיתונות

בדרך לעמוד הראשון

מחשבות ורודות של עיתונאית אסורה
עיתונות זה לא מיקצוע, טוענת

שלום למישטרה, כשבירו שקית ובה סרין, מגבת ומיברשת-שיניים. אני מיקצועי, הייתי סוחר הרבה שנים וירע' תי שיעצרו אותי, אז הכנתי לי כבר את הכל", סיפר לבית-המישפט.

חושך בעיניים

ליל לום ישב כמעצר זמ'מה ואחר כך שוחרר, בתנאי שלא יתקרב לביתו ולאשתו.

אך שלום לא שמר על הצו. הוא המשיך לשנות לשכרה ופעמיים הגיע אל הבית. כאשר התלוננה על כך נעמי במישטרה, התברר לה כי אין בידי התביעה לעשות רבה, מכיוון שהיא העדה היחידה להפדת הצו הזה. מאחר שלפי החוק אשה איננה יכולה להעיד נגד בעלה, אלא במיקרים של תקיפה ואלימות מצידו, לא היו בידי הפר' קליטות ראיות קבילות כדי לפתוח תיק בעניין.

נעמי ידעה כי הסוף לא יהיה טוב, אך לא יכלה לעשות כלום. בניגוד השנה, חזרה נעמי מעבודתה בשעה חמש, וראתה שכנים ליד הבית. "שלום שוב שרף את הבית", אמרו לה. היא התקרבה וראתה כי כל העצצים בכניסה הושחתו במכשיר כבד. שולחן הסלון היה שרוט ושבור, המקרר והתנור היו מושחתים ושבורים וחדרי-השינה היה שרוף כולו. "שכנים האירו לי בפנס את החדרים וראיתי כי הכל שרוף. נעשה לי שחור בעיניים. כל הארון שלי, 9 מטר, היה שרוף כולו, וכל הבגדים וכלי-המיטה חרוכים. לא האמנתי שבן-אדם יכול לעשות דבר כזה. לא היה לי איפה לגור עם הילדים. שכנה שיכנה אותי לבוע בביתה, עד שצבעתי את הבית מחדש ואפשר היה לחזור לגור בו", סיפרה נעמי.

הפעם עצרה המישטרה את שלום עד תום ההליכים נגדו. מבית-הסוחר כתב הבעל לאשתו ולבני-מישפחה אחרים: "אני מודה ששרפתי ואת העונש על ההצתה אקבל באהבה".

התובעת, שרה רותן, הגישה לבית-המישפט את מכתבו אלה של הנאשם. אך הסניגור טען כי בעת ההצתה היה שלום שיכור, ולכן לא יכול היה ליצור את הכוונה הדרושה לעבירה פלילית. שלום עלה על דוכן-העדים. סיפר מה קרה ביום-ההצתה.

סיפר שלום:

התגוררתי אצל אמי, ולא היה לי כסף לקנות סיגריות. הילדים שלי היו נותנים לי כסף מפעם לפעם. ביקשתי שיביאו לי מצעים ובגדים, אבל היא לא נתנה להם.

הייתי במצב כזה שידעתי כי אני מוכרח לעשות משהו, להתאבד או לה' רוג אותה. ואני מודה לאלוהים שהכל נגמר רק בנזק לרכוש.

החלטתי להתאבד, וקניתי בקבוק ג'ין. לקחתי את הבקבוק לפרסם והתכ' וונתי להתאבד שם. אבל כסוף החלטתי להתאבד בבית שלי. זכור לי שישבתי על המיטה הווגית והחלטתי להתאבד בשריפה.

ראיתי פיתאום שאשתי כבר עשתה שינויים בבית, הרסה קיר, והחליפה שטיח. כאילו שהיא בעלת-הבית. כעס' תי מאוד, שתיי, יצאתי לגג ולקחתי את הג'יקאן. שפכתי נפט בסלון על הספה והצתתי במצית. שברתי טלוויזיה מקולקלת וגם מערכת שקניתי לבן שלי.

הייתי בלתי-מאוזן. היום אני חושב שאדם שמבצע מעשים כאלה הוא חלאת-אדם. עצם העובדה שילדיי באו מבית-הספר וראו מהומה ומכבי אש, זה פגע בהם, ומגיע לי עונש, למרות ששרפתי את הרכוש שלי.

עד כאן דבריו של שלום בבית-המישפט.

התובעת העלתה על דוכן-העדים את הבן הכבד והבת הגדולה של בני' הזוג. כאשר עלו שני הילדים יפיהתו אר על דוכן-העדים, אפשר היה לדמיין כיצד נראו הוריהם לפני 20 שנה, כאשר היו עוד צעירים, פים ואוהבים, וחלמו על בית מלא אושר ושימחה.

רציתי להתאבד עליידי שריפה, בתוך הבית, אך החלטתי שזה יכול לפגוע בילדים!"

הוא סיפר על תחילת חייה הנישואין, על האהבה הגדולה שהייתה בניגוד. "היכרתי את נעמי אחרי שהשתחררתי מהצבא. נישאנו ובשלוש השנים הראשונות לא היו לנו ילדים. לילה אחד היא בכתה ושאלה אותי: "שלום, אם לא היו לנו ילדים — אתה תעזוב אותי? ואני אמרתי לה: לעולם לא אעזוב אותך!"

הבעל סיפר על מסכת היוגן והסבל שעברה עליו בשנים האחרונות. היא ניסתה לרצוח אותי, היא רצתה להכות בראשי בגלגלי-שיניים המחובר למוט. זרקתי את המכשיר לגינה, והיא החזירה אותו ותלתה אותו על הקיר כקישוט", סיפר.

"היא היתה משפילה אותי לפני הילדים, ופעם אחת גם לקחה זוג תחתונים ויצאה, כאשר אחד הילדים שאל אותה לאן היא הולכת, היא אמרה: "אני הולכת להזיין עם מי שארצה, ואבא שלכם יתפוצץ ויקבל התקף לב".

באותו ערב יצא שלום מהבית והלך לבית-הקהקה הסמוך, שם שתה והשתכר. כאשר חזר הביתה לא הצליח להירדם. הוא הסתובב על מישכבו ולבסוף עלה לעליית-הגג, שפך נפט מהג'יקאן, שהכיל נפט עבור הפתיליה של יום שישי, והצית את ארון-הבגדים של אש' תו.

הוא עזב מהבית וברכזו שפך, לרברי כתבי-האישום. נפט גם על ספת-הסלון, שעליה ישנה נעמי. שלום הכחיש כי ניסה להצית את האשה: "אני אוהב אותה אני לא זוכר אם שפכתי עליה נפט, לא רציתי להצית אותה וכמובן שלא זרקתי עליה גפרורים. אם המיש' טרה מצאה גפרור שרוף בין הסדינים שלה זה מפני שהיא מעשנת כמו קטר, העיד שלום.

מייד אחרי השריפה הסגיר עצמו

תובעת רותן
גפרור שרוף במיטה